

I

(Zakonodajni akti)

DIREKTIVE

DIREKTIVA (EU) 2015/2436 EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA**z dne 16. decembra 2015****o približevanju zakonodaje držav članic v zvezi z blagovnimi znamkami****(prenovitev)****(Besedilo velja za EGP)**

EVROPSKI PARLAMENT IN SVET EVROPSKE UNIJE STA –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije in zlasti člena 114(1) Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Evropske komisije,

po posredovanju osnutka zakonodajnega akta nacionalnim parlamentom,

ob upoštevanju mnenja Evropskega ekonomsko-socialnega odbora ⁽¹⁾,

v skladu z rednim zakonodajnim postopkom ⁽²⁾,

ob upoštevanju naslednjega:

- (1) Potrebni je več sprememb Direktive 2008/95/ES Evropskega parlamenta in Sveta ⁽³⁾. Zaradi jasnosti bi bilo treba navedeno direktivo prenoviti.
- (2) V Direktivi 2008/95/ES so harmonizirane ključne določbe materialnega prava blagovnih znamk, za katere se je ob sprejetju štelo, da najbolj neposredno vplivajo na delovanje notranjega trga, saj so ovirale prost pretok blaga in svobodo opravljanja storitev v Uniji.
- (3) Varstvo blagovne znamke v državah članicah soobstaja z varstvom, ki je na voljo na ravni Unije, na podlagi blagovne znamke Evropske unije (v nadaljnjem besedilu: blagovne znamke EU), ki uživa enotno zaščito in velja po vsej Uniji, kakor je določeno v Uredbi Sveta (ES) št. 207/2009 ⁽⁴⁾. Hkratni obstoj sistemov blagovnih znamk na nacionalni ravni in na ravni Unije ter ravnotežje med njimi sta dejansko ključnega pomena za pristop Unije do varstva intelektualne lastnine.
- (4) Komisija je v zvezi s svojim sporočilom z dne 16. julija 2008 o strategiji pravic industrijske lastnine za Evropo izvedla obsežno vrednotenje celotnega delovanja sistema blagovnih znamk v Evropi kot celoti, pri čemer je zajela raven Unije in nacionalno raven ter odnos med njima.

⁽¹⁾ UL C 327, 12.11.2013, str. 42.

⁽²⁾ Stališče Evropskega parlamenta z dne 25. februarja 2014 (še ni objavljeno v Uradnem listu) in stališče Sveta v prvi obravnavi z dne 10. novembra 2015 (še ni objavljeno v Uradnem listu). Stališče Evropskega parlamenta z dne 15. decembra 2015.

⁽³⁾ Direktiva 2008/95/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 22. oktobra 2008 o približevanju zakonodaje držav članic v zvezi z blagovnimi znamkami (UL L 299, 8.11.2008, str. 25).

⁽⁴⁾ Uredba Sveta (ES) št. 207/2009 z dne 26. februarja 2009 o blagovni znamki Skupnosti (UL L 78, 24.3.2009, str. 1).

- (5) Svet je v svojih sklepih z dne 25. maja 2010 o prihodnji reviziji sistema blagovne znamke v Evropski uniji Komisijo pozval, da predloži predloge za revizijo Uredbe (ES) št. 207/2009 in Direktive 2008/95/ES. Revizija navedene direktive bi morala vključevati ukrepe, ki bi zagotovili večjo skladnost z Uredbo (ES) št. 207/2009, da bi tako zmanjšali število razhajanj, do katerih prihaja v sistemu blagovnih znamk v Evropi kot celoti, obenem pa ohranili varstvo blagovne znamke na nacionalni ravni kot eno od privlačnih možnosti za prijavitelje. V tem smislu bi bilo treba zagotoviti dopolnjevanje med sistemom blagovne znamke EU in nacionalnimi sistemi blagovnih znamk.
- (6) Komisija je v svojem sporočilu z dne 24. maja 2011 z naslovom „Enotni trg na področju varstva pravic intelektualne lastnine“ ugotovila, da je treba za izpolnitev zahtev deležnikov po hitrejših, kakovostnejših in smotrnejših sistemih registracije blagovnih znamk, ki so doslednejši, prijazni uporabniku, javno dostopni in tehnološko sodobni, modernizirati sistem blagovne znamke v Uniji kot celoti in ga prilagoditi dobi interneta.
- (7) Med posvetovanji in ocenjevanjem za namene te direktive se je izkazalo, da ne glede na predhodno delno harmonizacijo nacionalnih zakonodaj še vedno obstajajo področja, kjer bi lahko dodatna harmonizacija pozitivno vplivala na konkurenčnost in rast.
- (8) Zaradi spodbujanja in oblikovanja dobro delujočega notranjega trga ter lažje pridobitve in varstva blagovnih znamk v Uniji, kar bi koristilo rasti in konkurenčnosti evropskih podjetij, zlasti malih in srednjih podjetij, je treba preseči omejeni obseg približevanja, ki je bil dosežen z Direktivo 2008/95/ES, in približevanje razširiti na druge vidike materialnega prava blagovnih znamk, ki ureja blagovne znamke, ki so varovane z registracijo, kakor je določeno v Uredbi (ES) št. 207/2009.
- (9) Da bi pridobitev in upravljanje registracije blagovnih znamk v vsej Uniji postalo lažje, je nujno približati ne samo določbe materialnega prava, temveč tudi postopkovna pravila. Zato bi bilo treba uskladiti glavna postopkovna pravila na področju registracije blagovnih znamk v državah članicah in v sistemu blagovne znamke EU. V zvezi s postopki nacionalnega prava zadostuje že, da se določijo splošna načela, države članice pa nato same določijo podrobnejša pravila.
- (10) Bistveno je zagotoviti, da registrirane blagovne znamke v pravnih sistemih vseh držav članic uživajo enako varstvo. Obsežno varstvo, dodeljeno blagovnim znamkam EU, ki imajo ugled v Uniji, bi bilo treba tudi na nacionalni ravni dodeliti vsem registriranim blagovnim znamkam, ki imajo ugled v zadevni državi članici.
- (11) Ta direktiva državam članicam ne bi smela odvzeti pravice do nadaljnega varstva blagovnih znamk, pridobljenih z uporabo, temveč bi morala urejati le njihovo razmerje do blagovnih znamk, pridobljenih z registracijo.
- (12) Uresničitev ciljev takšnega približevanja zakonodaje zahteva, da so pogoji pridobivanja in ohranjanja registrirane blagovne znamke na splošno enaki v vseh državah članicah.
- (13) V ta namen bi bilo treba navesti primere znakov, ki lahko sestavljajo blagovno znamko, pod pogojem, da je zaradi takšnih znakov mogoče razlikovati blago ali storitve enega podjetja od blaga ali storitev drugih podjetij. Da bi dosegli cilje sistema registracije blagovnih znamk, in sicer zagotavljanje pravne varnosti in dobrega upravljanja, je prav tako bistveno, da se zahteva, da je znak mogoče prikazati na jasnem, natančnem, samostojnem, lahko dostopnem, razumljivem, trajnem in objektivnem načinu. Zato bi bilo treba dovoliti, da se znak prikaže v kakršni koli ustrezni obliki, pri kateri se uporabi splošno dostopna tehnologija, torej ne nujno grafično, če ima tak prikaz zadovoljiva jamstva v ta namen.
- (14) Poleg tega bi bilo treba izčrpno navesti razloge za zavrnitev ali ničnost v zvezi s samo blagovno znamko, vključno z odsotnostjo slehernega razlikovalnega značaja, ali v zvezi s kolizijami med blagovno znamko in prejšnjimi pravicami, tudi če so nekateri od teh razlogov navedeni kot izbira držav članic, ki torej te razloge lahko ohranijo ali uvedejo v svoji zakonodaji.

- (15) Zaradi potrebe, da se raven varstva geografskih označb na podlagi zakonodaje Unije in nacionalnega prava pri preizkusu absolutnih in relativnih razlogov za zavrnitev uporablja enotno in temeljito po vsej Uniji, bi morala ta direktiva vključevati enake določbe v zvezi z geografskimi označbami kot Uredba (ES) št. 207/2009. Poleg tega je primerno zagotoviti razširitev obsega absolutnih razlogov, da bi vključeval tudi zaščitene tradicionalne izraze za vina in zajamčene tradicionalne posebnosti.
- (16) Varstvo, ki ga zagotovi registrirana blagovna znamka in katere funkcija je zlasti zagotovitev, da blagovna znamka označuje poreklo, bi morala biti popolna v primeru enakosti znamke in znaka ter blaga ali storitev. Varstvo bi moralo veljati tudi v primeru podobnosti med znamko in znakom ter blagom ali storitvami. Nujno je treba zagotoviti interpretacijo pojma podobnosti v zvezi z verjetnostjo zmede. Verjetnost zmede, katere upoštevanje je odvisno od številnih elementov, zlasti od prepoznavnosti blagovne znamke na tržišču, povezovanja, ki ga lahko povzroči uporabljen ali registriran znak, stopnje podobnosti med blagovno znamko in znakom ter označenim blagom ali storitvami, bi morala biti poseben pogoj za takšno varstvo. Načini, na katere se lahko ugotovi verjetnost zmede, in zlasti zadevno dokazno breme, bi morali biti predmet nacionalnih postopkovnih pravil, v katere ta direktiva ne bi smela posegati.
- (17) Zaradi zagotovitve pravne varnosti in popolne skladnosti s prednostnim načelom, da ima predhodno registrirana blagovna znamka prednost pred pozneje registriranimi blagovnimi znamkami, je treba določiti, da uveljavljanje pravic, pridobljenih z blagovno znamko, ne bi smelo posegati v pravice imetnikov, pridobljene pred vložitvijo prijave ali pred datumom prednostne pravice blagovne znamke. Takšen pristop je v skladu s členom 16(1) Sporazuma o trgovinskih vidikih pravic intelektualne lastnine z dne 15. aprila 1994 (v nadaljnjem besedilu: Sporazum TRIPS).
- (18) Primerno je zagotoviti, da se kršitev blagovne znamke lahko ugotovi le, če obstaja dokaz, da se nedovoljena znamka ali znak uporablja v gospodarskem prometu za razlikovanje blaga ali storitev. Za uporabo znaka, ki ni namenjena razlikovanju blaga ali storitev, bi morali veljati predpisi nacionalnega prava.
- (19) Pojem kršitve blagovne znamke bi moral vključevati tudi uporabo znaka kot trgovskega imena ali podobne oznake, če se uporablja za razlikovanje blaga ali storitev.
- (20) Zaradi zagotovitve pravne varnosti in popolne skladnosti z zadevno zakonodajo Unije je primerno imetniku blagovne znamke zagotoviti pravico, da tretji osebi prepove uporabo znaka v primerjalnem oglaševanju, kadar je tako primerjalno oglaševanje v nasprotju z Direktivo 2006/114/ES Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾.
- (21) Zaradi okrepljenega varstva blagovnih znamk in učinkovitejšega boja proti ponarejanju ter v skladu z mednarodnimi obveznostmi držav članic v okviru Svetovne trgovinske organizacije (STO), zlasti na podlagi člena V Splošnega sporazuma o carinah in trgovini, ki se nanaša na prosti tranzit, ter – v zvezi z generičnimi zdravili – Deklaracije o Sporazumu TRIPS in javnem zdravju, ki jo je 14. novembra 2001 sprejela ministrska konferenca STO v Dohi, bi moral imetnik blagovne znamke imeti pravico tretjim osebam preprečiti, da bi v gospodarskem prometu vnesle blago v državo članico, kjer je blagovna znamka registrirana, ne da bi bilo to blago tam sproščeno v prosti promet, če tako blago prihaja iz tretjih držav in brez dovoljenja nosi blagovno znamko, ki je enaka ali v bistvenem enaka blagovni znamki, registrirani za takšno blago.
- (22) V ta namen bi bilo treba dovoliti, da imetniki blagovne znamke preprečijo vnos blaga, ki krši pravice, in izvajanje kakršnih koli carinskih postopkov za takšno blago, vključno zlasti s tranzitom, pretovarjanjem, skladiščenjem, prostimi conami, začasno hrambo, aktivnim oplemenitenjem ali začasnim uvozom, tudi kadar takšno blago ni namenjeno dajanju na trg v zadevni državi članici. Carinski organi bi morali pri izvajanju carinskega nadzora uporabljati pooblastila in postopke iz Uredbe (EU) št. 608/2013 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽²⁾, tudi na zahtevo imetnikov pravic. Carinski organi bi morali zlasti izvajati ustrezen nadzor na podlagi meril analize tveganja.

⁽¹⁾ Direktiva 2006/114/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. decembra 2006 o zavajajočem in primerjalnem oglaševanju (UL L 376, 27.12.2006, str. 21).

⁽²⁾ Uredba (EU) št. 608/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. junija 2013 o uveljavljanju pravic intelektualne lastnine s strani carinskih organov in razveljavitvi Uredbe Sveta (ES) št. 1383/2003 (UL L 181, 29.6.2013, str. 15).

- (23) Da bi uskladili potrebo po zagotavljanju učinkovitega uveljavljanja pravic iz blagovne znamke s potrebo po odpravi ovir za prosto trgovino z zakonitim blagom, bi moral imetnik blagovne znamke zadevno pravico izgubiti, kadar deklarant ali imetnik blaga v naknadnem postopku pred sodnim ali drugim organom, pristojnim za sprejetje meritorne odločitve o morebitni kršitvi registrirane blagovne znamke, lahko dokaže, da imetnik registrirane blagovne znamke nima pravice prepovedati dajanja blaga na trg v državi, v katero je namenjeno.
- (24) Člen 28 Uredbe (EU) št. 608/2013 določa, da je imetnik pravice odgovoren za škodo, ki jo imetnik blaga utrpi, kadar je med drugim naknadno ugotovljeno, da zadevno blago ne krši pravice intelektualne lastnine.
- (25) Sprejeti bi bilo treba ustrezne ukrepe za zagotovitev nemotenega tranzita generičnih zdravil. Kar zadeva mednarodna nelastniška imena kot svetovno priznana generična imena za aktivne snovi v farmacevtskih preparatih, je ključnega pomena, da se ustrezno upoštevajo obstoječe omejitve učinka pravic iz blagovne znamke. Imetnik blagovne znamke torej ne bi smel imeti pravice, da tretji osebi prepreči vnos blaga v državo članico, kjer je blagovna znamka registrirana, ne da bi bilo to blago tam sproščeno v prosti promet, zaradi podobnosti med mednarodnim nelastniškim imenom za aktivno sestavino zdravila in blagovno znamko.
- (26) Da bi se imetniki registrirane blagovne znamke lahko bolj učinkovito zoperstavili ponarejanju, bi morali imeti pravico, da prepovedo namestitve nedovoljene blagovne znamke na blago in nekatere pripravljalne ukrepe, izvedene pred takšno namestitvijo.
- (27) Imetnik ne bi smel imeti pravice, da v okviru izključnih pravic, pridobljenih z blagovno znamko, tretjim osebam prepove uporabo znakov ali označb, ki se uporabljajo pravično in torej v skladu z dobrimi poslovnimi običaji v industrijskih in trgovinskih zadevah. Za trgovska imena običajno velja neomejeno varstvo glede na poznejše blagovne znamke, zato bi bilo zaradi zagotavljanja enakih pogojev za trgovska imena in blagovne znamke primerno, da bi taka uporaba zajemala samo osebno ime tretje osebe. Taka uporaba bi morala dopustiti tudi splošno uporabo opisnih ali nerazlikovalnih znakov ali označb. Poleg tega imetnik ne bi smel imeti pravice, da prepreči pravično in pošteno uporabo znamke za namene opredelitve ali navedbe blaga ali storitev kot svojih. Kadar tretje osebe blagovno znamko uporabljajo, da bi potrošnika opozorile na ponovno prodajo originalov, ki jih je prvotno prodajal imetnik blagovne znamke v Uniji ali so se prodajali z njegovim soglasjem, bi bilo takšno uporabo treba šteti za pravično, če je obenem v skladu z dobrimi poslovnimi običaji v industrijskih in trgovinskih zadevah. Kadar tretje osebe blagovno znamko uporabljajo za namene umetniškega izražanja, bi se morala takšna uporaba šteti za pravično, če je obenem v skladu z dobrimi poslovnimi običaji v industrijskih in trgovinskih zadevah. Poleg tega bi se morala ta direktiva uporabljati tako, da bi zagotovili dosledno spoštovanje temeljnih pravic in svobod, zlasti svobode izražanja.
- (28) Iz načela prostega pretoka blaga izhaja, da imetnik blagovne znamke ne bi smel imeti pravice tretjim osebam prepovedati uporabe blaga, ki ga je imetnik dal v promet v Uniji, pod varstvom blagovne znamke, ali se je to zgodilo z njegovim soglasjem, razen če obstajajo utemeljeni razlogi, da imetnik nasprotuje nadaljnji komercializaciji blaga.
- (29) Zaradi pravne varnosti, brez poseganja v interese imetnika prejšnje blagovne znamke, je pomembno določiti, da ta ne sme več zahtevati ugotovitve ničnosti ali ugovarjati uporabi blagovne znamke, ki je poznejša od njegove blagovne znamke, katere uporabo je v dolgem časovnem obdobju vede dopuščal, razen če je prijava poznejše blagovne znamke vložena v slabi veri.
- (30) Zaradi zagotovitve pravne varnosti in zaščite pravic iz blagovne znamke, ki so bile zakonito pridobljene, je primerno in potrebno določiti, da imetniki prejšnjih blagovnih znamk – ne da bi to vplivalo na načelo, da se poznejša blagovna znamka ne more uveljavljati proti prejšnjim blagovnim znamkam – nimajo pravice pridobiti zavrnitve ali ugotovitve ničnosti ali ugovarjati uporabi poznejše blagovne znamke, če je bila ta pridobljena v času, ko je bilo mogoče, da se prejšnja blagovna znamka ugotovi za nično ali razveljavi, ker na primer še ni pridobila razlikovalnega značaja z uporabo, ali če prejšnje blagovne znamke ni bilo mogoče uporabljati zaradi poznejše blagovne znamke, ker potrebni pogoji niso bili izpolnjeni, na primer, ko prejšnja znamka še ni pridobila ugleda.

- (31) Blagovne znamke so namenjene razlikovanju blaga ali storitev ter potrošnikom omogočajo, da se odločajo na podlagi informacij, samo kadar se dejansko uporabljajo na trgu. Zaradi zmanjšanja skupnega števila blagovnih znamk, registriranih in varovanih v Uniji, ter posledično zmanjšanja števila sporov, ki se pojavljajo med njimi, je treba zahtevati, da se uporabljajo. Zato je bistvenega pomena zahtevati, da se registrirane blagovne znamke dejansko uporabljajo v zvezi z blagom ali storitvami, za katere so registrirane, ali da se v primeru zadevne neuporabe v petih letih od datuma zaključka postopka registracije lahko razveljavijo.
- (32) Zato bi bilo treba registrirano blagovno znamko varovati le, če se dejansko uporablja, imetnik prejšnje blagovne znamke pa ne bi smel imeti pravice, da ugovarja poznejši blagovni znamki ali zahteva ugotovitev njene ničnosti, če ta imetnik svoje blagovne znamke ni uporabljal resno in dejansko. Poleg tega bi morale države članice zagotoviti, da se blagovna znamka ne more uspešno uveljavljati v postopku zaradi kršitve pravic, če se na podlagi zahteve za razveljavev blagovne znamke ugotovi, da bi se blagovna znamka lahko razveljavila, ali, kadar se zahtevek nanaša na pravico z zvezi s poznejšo blagovno znamko, da bi se lahko razveljavila v času pridobitve pravice v zvezi s poznejšo blagovno znamko.
- (33) Če se prednost starejše nacionalne znamke ali blagovne znamke, registrirane na podlagi mednarodnih sporazumov z učinkom v državi članici, zahteva za blagovno znamko EU in če se znamki, ki je podlaga zahteve po prednosti starejše blagovne znamke, odpove ali se dopusti, da njena registracija poteče, je primerno zagotoviti, da se veljavnost navedene znamke še vedno lahko izpodbija. Takšno izpodbijanje bi bilo treba omejiti na primere, v katerih bi bila lahko znamka razglašena za nično ali razveljavljena, v času, ko je bila odstranjena iz registra.
- (34) Zaradi skladnosti in lažje komercialne uporabe blagovnih znamk v Uniji bi bilo treba pravila, ki se uporabljajo za blagovne znamke kot predmet lastnine, v ustreznem obsegu uskladiti s tistimi, ki že veljajo za blagovne znamke EU, poleg tega pa bi morala vključevati pravila o prenosu, licencah, stvarnih pravicah in izvršbi.
- (35) Izkazalo se je, da so kolektivne blagovne znamke koristen instrument za promoviranje blaga ali storitev z določenimi skupnimi lastnostmi. Zato je primerno, da za nacionalne kolektivne blagovne znamke veljajo pravila, ki so podobna pravilom, ki se uporabljajo za kolektivne znamke Evropske unije.
- (36) Zaradi boljšega in lažjega dostopa do zaščite blagovnih znamk ter povečanja pravne varnosti in predvidljivosti bi moral biti postopek za registracijo blagovnih znamk v državah članicah učinkovit in pregleden ter bi moral upoštevati pravila, podobna tistim, ki se uporabljajo za blagovne znamke EU.
- (37) Zaradi zagotovitve pravne varnosti v zvezi z obsegom pravic iz blagovne znamke in lažjega dostopa do varstva blagovne znamke bi morala v vseh državah članicah za določitev ter razvrstitev blaga in storitev, za katere se vloži prijava blagovne znamke, veljati ista pravila, ki bi morala biti usklajena s pravili, ki se uporabljajo za blagovne znamke EU. Da bi pristojni organi in gospodarski subjekti lahko določili obseg varstva blagovne znamke samo na podlagi prijave, bi morala biti določitev blaga in storitev dovolj jasna in natančna. Uporaba splošnih izrazov bi se morala razlagati tako, da vključujejo le blago in storitve, ki so nedvomno zajeti v dobesednem pomenu izraza. Zaradi jasnosti in pravne varnosti bi si morali glavni uradi držav članic za industrijsko lastnino in Urad Beneluksa za intelektualno lastnino v medsebojnem sodelovanju prizadevati za pripravo seznama, ki bi odražal njihove upravne prakse glede razvrstitve blaga in storitev.
- (38) Zaradi zagotavljanja učinkovitega varstva blagovne znamke bi morale države članice zagotoviti, da je na voljo učinkovit upravni postopek ugovora, ki bi vsaj imetniku pravic iz prejšnje blagovne znamke in vsaki osebi, ki je v skladu z zadevnim pravom pooblaščen za uveljavljanje pravic, ki izhajajo iz zaščitene označbe porekla ali geografske označbe, omogočil, da ugovarja registraciji prijave blagovne znamke. Za zagotovitev učinkovitih sredstev za razveljavev blagovnih znamk ali ugotovitev njihove ničnosti bi morale države članice poleg tega zagotoviti upravni postopek za razveljavev ali ugotovitev ničnosti v daljšem obdobju prenosa, in sicer sedem let po začetku veljavnosti te direktive.

- (39) Zaželeno je, da bi glavni uradi držav članic za industrijsko lastnino in Urad Beneluksa za intelektualno lastnino sodelovali med seboj ter z Uradom Evropske unije za intelektualno lastnino na vseh področjih registracije in upravljanja blagovnih znamk, da bi spodbudili približevanje praks in orodij, kot so oblikovanje in posodabljanje skupnih ali povezanih podatkovnih zbirk in portalov za posvetovanje in iskanje. Države članice bi morale poleg tega zagotoviti, da bi njihovi uradi sodelovali med seboj in z Uradom Evropske unije za intelektualno lastnino na vseh drugih področjih njihovega delovanja, ki so povezana z varstvom blagovnih znamk v Uniji.
- (40) Ta direktiva ne bi smela izključevati uporabe predpisov držav članic, ki ne sodijo v okvir prava blagovnih znamkah, kot so predpisi v zvezi z nelojalno konkurenco, civilnopravno odgovornostjo ali varstvom potrošnikov.
- (41) Države članice obvezujeta Pariška konvencija za varstvo industrijske lastnine (v nadaljnjem besedilu: Pariška konvencija) in Sporazum TRIPS. Potrebno je, da je ta direktiva popolnoma skladna z določbami navedene konvencije in navedenega sporazuma. Ta direktiva ne bi smela vplivati na obveznosti držav članic, ki izhajajo iz navedene konvencije in navedenega sporazuma. Kjer je to primerno, bi bilo treba uporabiti drugi odstavek člena 351 Pogodbe o delovanju Evropske unije.
- (42) Ker ciljev te direktive, in sicer razviti in vzpostaviti dobro delujoč notranji trg ter olajšati registracijo, upravljanje in varstvo blagovnih znamk v Uniji v korist rasti in konkurence, države članice ne morejo zadovoljivo doseči, temveč se zaradi njenega obsega in učinkov lažje dosežejo na ravni Unije, lahko Unija sprejme ukrepe v skladu z načelom subsidiarnosti iz člena 5 Pogodbe o Evropski uniji. V skladu z načelom sorazmernosti iz navedenega člena ta direktiva ne presega tistega, kar je potrebno za doseganje navedenih ciljev.
- (43) Direktiva 95/46/ES Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾ ureja obdelavo osebnih podatkov, ki se izvaja v državah članicah v okviru te direktive.
- (44) V skladu s členom 28(2) Uredbe (ES) št. 45/2001 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽²⁾ je bilo opravljeno posvetovanje z Evropskim nadzornikom za varstvo podatkov, ki je mnenje izdal 11. julija 2013.
- (45) Obveznost prenosa te direktive v nacionalno pravo bi morala biti omejena na tiste določbe, ki pomenijo vsebinsko spremembo v primerjavi s predhodno direktivo. Obveznost prenosa določb, ki so nespremenjene, izhaja iz predhodne direktive.
- (46) Ta direktiva ne bi smela posegati v obveznosti držav članic na podlagi Direktive 2008/95/ES glede roka za prenos Direktive Sveta 89/104/EGS ⁽³⁾ v nacionalno pravo, kakor je določen v delu B Priloge I k Direktivi 2008/95/ES –

SPREJELA NASLEDNJO DIREKTIVO:

POGLAVJE 1

SPLOŠNE DOLOČBE

Člen 1

Področje uporabe

Ta direktiva se uporablja za vsako blagovno znamko v zvezi z blagom ali storitvami, ki je predmet registracije ali prijave za registracijo v državi članici kot posamična blagovna znamka, garancijska ali certifikacijska znamka ali kolektivna znamka, ali ki je predmet registracije ali prijave za registracijo v Uradu Beneluksa za intelektualno lastnino ali mednarodne registracije z učinkom v državi članici.

⁽¹⁾ Direktiva 95/46/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. oktobra 1995 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov (UL L 281, 23.11.1995, str. 31).

⁽²⁾ Uredba (ES) št. 45/2001 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 18. decembra 2000 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov v institucijah in organih Skupnosti in o prostem pretoku takih podatkov (UL L 8, 12.1.2001, str. 1).

⁽³⁾ Prva Direktiva Sveta 89/104/EGS z dne 21. decembra 1988 o približevanju zakonodaje držav članic v zvezi z blagovnimi znamkami (UL L 40, 11.2.1989, str. 1).

Člen 2

Opredelitev pojmov

V tej direktivi se uporabljajo naslednje opredelitve pojmov:

- (a) „urad“ pomeni glavni urad za industrijsko lastnino države članice ali Urad Beneluksa za intelektualno lastnino, pooblaščen za registracijo blagovnih znamk;
- (b) „register“ pomeni register blagovnih znamk, ki ga vodi urad.

POGLAVJE 2

MATERIALNO PRAVO BLAGOVNIH ZNAMK

ODDELEK 1

Znaki, ki lahko sestavljajo blagovno znamko

Člen 3

Znaki, ki lahko sestavljajo blagovno znamko

Blagovna znamka je lahko sestavljena iz kakršnih koli znakov, zlasti iz besed, vključno z osebnimi imeni, ali iz slik, črk, števil, barv, oblike blaga ali njegove embalaže ali zvokov, če se:

- (a) lahko s temi znaki blago ali storitve določenega podjetja razlikujejo od blaga ali storitev drugih podjetij ter
- (b) ti znaki v registru lahko prikažejo na način, ki pristojnim organom in javnosti omogoči jasno in natančno določitev predmeta varstva, ki je zagotovljeno njihovem imetniku.

ODDELEK 2

Razlogi za zavrnitev ali ničnost

Člen 4

Absolutni razlogi za zavrnitev ali ničnost

1. Naslednje se ne registrira ali se, če je registrirano, ugotovi za nično:
 - (a) znaki, ki ne morejo sestavljati blagovne znamke;
 - (b) blagovne znamke, ki so brez slehernega razlikovalnega značaja;
 - (c) blagovne znamke, ki jih sestavljajo izključno znaki ali označbe, ki lahko v gospodarskem prometu označujejo vrsto, kakovost, količino, namen, vrednost, geografsko poreklo ali čas proizvodnje blaga ali opravljanja storitev ali druge lastnosti blaga ali storitev;
 - (d) blagovne znamke, ki so sestavljene izključno iz znakov ali označb, ki so postali običajni v jezikovni rabi ali v dobroverni ustaljeni praksi trgovanja;
 - (e) znaki, sestavljeni izključno iz:
 - (i) oblike ali druge značilnosti, ki izhaja iz same narave blaga;
 - (ii) oblike ali druge značilnosti blaga, ki je nujna za dosego tehničnega učinka;
 - (iii) oblike ali druge značilnosti, ki blagu daje bistveno vrednost;
 - (f) blagovne znamke, ki nasprotujejo javnemu redu ali sprejetim moralnim načelom;
 - (g) blagovne znamke, katerih narava zavaja javnost, zlasti glede narave, kakovosti ali geografskega porekla blaga ali storitve;

- (h) blagovne znamke, za katere ni bilo izdano dovoljenje pristojnih organov in morajo biti zavrnjene ali razglašene za nične na podlagi člena 6ter Pariške konvencije;
 - (i) blagovne znamke, ki so izključene iz registracije v skladu z zakonodajo Unije ali nacionalnim pravom zadevne države članice ali mednarodnimi sporazumi, katerih pogodbenica je Unija ali zadevna država članica, in ki zagotavljajo zaščito označb porekla in geografskih označb;
 - (j) blagovne znamke, ki so izključene iz registracije v skladu z zakonodajo Unije ali mednarodnimi sporazumi, katerih pogodbenica je Unija, in ki zagotavljajo zaščito tradicionalnih izrazov za vina;
 - (k) blagovne znamke, ki so izključene iz registracije v skladu z zakonodajo Unije ali mednarodnimi sporazumi, katerih pogodbenica je Unija, in ki zagotavljajo zaščito zajamčenih tradicionalnih posebnosti;
 - (l) blagovne znamke, ki so sestavljene iz prejšnjega poimenovanja rastlinske sorte, registriranega v skladu z zakonodajo Unije ali nacionalnim pravom zadevne države članice ali mednarodnimi sporazumi, katerih pogodbenica je Unija ali zadevna država članica, o zaščiti žlahtniteljskih pravic, in se nanašajo na rastlinske sorte iste ali zelo sorodne vrste, ali vsebujejo bistvene elemente tega poimenovanja.
2. Blagovna znamka se lahko ugotovi za nično, kadar prijavitelj vloži prijavo za registracijo blagovne znamke v slabi veri. Država članica lahko tudi zagotovi, da se taka blagovna znamka ne registrira.
3. Vsaka država članica lahko določi, da se blagovna znamka ne registrira ali da se jo, če je registrirana, lahko ugotovi za nično, če in v kolikor:
- (a) se lahko uporaba te blagovne znamke prepove v skladu s predpisi, ki ne sodijo v okvir prava blagovnih znamk zadevne države članice ali Unije;
 - (b) blagovna znamka vsebuje znak visoke simbolične vrednosti, zlasti verski simbol;
 - (c) blagovna znamka vsebuje znamenja, embleme in grbe, ki niso zajeti v členu 6ter Pariške konvencije in ki so v javnem interesu, razen če je bilo soglasje ustreznih organov k njeni registraciji dano v skladu s pravom države članice.
4. Registracija blagovne znamke se ne zavrne v skladu s točko (b), (c) ali (d) odstavka 1, če je pred datumom prijave za registracijo in z njeno uporabo pridobila razlikovalni značaj. Registracija blagovne znamke se ne ugotovi za nično iz istih razlogov, če je pred datumom vložitve zahteve za ugotovitev ničnosti in z njeno uporabo pridobila razlikovalni značaj.
5. Vsaka država članica lahko določi, da se odstavek 4 uporablja tudi, če je blagovna znamka pridobila razlikovalni značaj po datumu vložitve prijave za registracijo, vendar pred datumom registracije.

Člen 5

Relativni razlogi za zavrnitev ali ničnost

1. Blagovna znamka se ne registrira ali, če je registrirana, se jo ugotovi za nično, če:
- (a) je enaka prejšnji blagovni znamki in so blago ali storitve, za katere se blagovna znamka uporablja oziroma je zanje registrirana, enaki blagu ali storitvam, za katere je varovana prejšnja blagovna znamka;
 - (b) zaradi enakosti ali podobnosti s prejšnjo blagovno znamko in enakosti ali podobnosti blaga ali storitev, označenih z blagovnimi znamkami, obstaja verjetnost zmede v javnosti, pri čemer verjetnost zmede vključuje verjetnost povezovanja s prejšnjo blagovno znamko.
2. „Prejšnja blagovna znamka“ v smislu odstavka 1 pomeni:
- (a) naslednje vrste blagovnih znamk z datumom vložitve prijave za registracijo, ki je pred datumom prijave za registracijo blagovne znamke, ter, kadar je to primerno, ob upoštevanju prednostnih pravic, ki se zahtevajo v zvezi s temi blagovnimi znamkami:
 - (i) blagovne znamke EU;
 - (ii) blagovne znamke, registrirane v zadevni državi članici, ali, v primeru Belgije, Luksemburga ali Nizozemske, na Uradu Beneluksa za intelektualno lastnino;
 - (iii) blagovne znamke, registrirane na podlagi mednarodnih sporazumov, ki učinkujejo v zadevni državi članici;

- (b) blagovne znamke EU, za katere se v skladu z Uredbo (ES) št. 207/2009 upravičeno zahteva prednost starejše blagovne znamke iz točk (a)(ii) in (iii), tudi če se tej blagovni znamki odpove ali se dopusti, da njena registracija poteče;
- (c) prijave za blagovne znamke iz točk (a) in (b) pod pogojem njihove registracije;
- (d) blagovne znamke, ki so na dan vložitve prijave za registracijo blagovne znamke ali, kadar je to primerno, zahteve za priznanje prednosti v zvezi s prijavo za registracijo blagovne znamke, v zadevni državi članici znane v pomenu izraza „znane“ iz člena 6bis Pariške konvencije.
3. Poleg tega se blagovna znamka ne registrira ali se jo, če je registrirana, lahko ugotovi za nično, če:
- (a) je enaka ali podobna prejšnji blagovni znamki, ne glede na to, ali je blago ali storitve, za katere se uporablja ali registrira, enako ali podobno oziroma ni podobno tistim, za katere je registrirana prejšnja blagovna znamka, če prejšnja blagovna znamka uživa ugled v državi članici, za katero se vloži prijava za registracijo ali v kateri je blagovna znamka registrirana, ali, v primeru blagovne znamke EU, uživa ugled v Uniji, in bi neupravičena uporaba poznejše blagovne znamke na nepošten način izkoriščala ali oškodovala razlikovalni značaj ali ugled prejšnje blagovne znamke;
- (b) posrednik ali zastopnik imetnika blagovne znamke vloži prijavo zanjo v lastnem imenu brez dovoljenja imetnika, razen če posrednik ali zastopnik upraviči svoje ravnanje;
- (c) in v kolikor, v skladu z zakonodajo Unije ali pravom zadevne države članice, ki štiti označbe porekla in geografske označbe:
- (i) je bila prijava za registracijo označbe porekla ali geografske označbe vložena v skladu z zakonodajo Unije ali pravom zadevne države članice pred datumom prijave za registracijo blagovne znamke ali datumom prednostne pravice, zahtevane v zvezi s to prijavo, pod pogojem, da je ta pozneje registrirana;
- (ii) daje označba porekla ali geografska označba osebi, ki je v skladu z zadevnim pravom pooblaščen za uveljavljanje pravic iz te označbe, pravico do prepovedi uporabe poznejše blagovne znamke.
4. Vsaka država članica lahko določi, da se blagovna znamka ne registrira ali, če je registrirana, da se jo lahko ugotovi za nično, če in v kolikor:
- (a) so bile pravice do neregistrirane blagovne znamke ali drugega znaka, ki se uporablja v gospodarskem prometu, pridobljene pred datumom vložitve prijave za registracijo poznejše blagovne znamke ali datumom zahtevane prednostne pravice v zvezi s prijavo za registracijo poznejše blagovne znamke, če neregistrirana blagovna znamka ali drug znak imetniku podeljuje pravico do prepovedi uporabe poznejše blagovne znamke;
- (b) se lahko uporaba blagovne znamke prepove na podlagi prejšnje pravice, ki se razlikuje od pravic iz odstavka 2 in točke (a) tega odstavka ter zlasti:
- (i) pravice do imena;
- (ii) pravice do osebne podobe;
- (iii) avtorske pravice;
- (iv) pravice industrijske lastnine;
- (c) bi se blagovna znamka lahko zamenjala s prejšnjo blagovno znamko, ki je varovana v tujini, pod pogojem, da je prijavitelj na dan prijave deloval v slabi veri.
5. Države članice zagotovijo, da v primernih okoliščinah registracije ne obstaja obveznost zavrnitve registracije blagovne znamke ali njene ugotovitve za nično, če imetnik prejšnje blagovne znamke ali druge prejšnje pravice soglaša z registracijo poznejše blagovne znamke.
6. Vsaka država članica lahko določi, da se z odstopanjem od odstavkov 1 do 5 razlogi za zavrnitev registracije ali ničnost, ki veljajo v tej državi članici pred datumom začetka veljavnosti predpisov, potrebnih za uskladitev z Direktivo 89/104/EGS, uporabljajo za blagovne znamke, za katere je bila prijava vložena pred tem datumom.

Člen 6

Naknadno ugotavljanje ničnosti ali razveljavitev blagovne znamke

Če se prednost starejše nacionalne blagovne znamke ali blagovne znamke, registrirane na podlagi mednarodnih sporazumov z učinkom v državi članici, ki se ji imetnik odpove ali dopusti, da njena registracija poteče, zahteva za blagovno znamko EU, se ničnost ali razveljavitev blagovne znamke, ki je podlaga zahteve po prednosti starejše znamke, lahko ugotavlja naknadno, če bi se ničnost ali razveljavitev lahko razglasila ob odpovedi blagovni znamki ali dopustitvi, da njena registracija poteče. V takem primeru prednost starejše blagovne znamke preneha učinkovati.

Člen 7

Razlogi za zavrnitev ali ničnost v zvezi z nekaterim blagom ali storitvami

Če razlogi za zavrnitev registracije ali ničnost blagovne znamke obstajajo le za nekatero blago ali storitve, za katere je bila ta blagovna znamka zahtevana ali registrirana, zavrnitev registracije ali ugotovitev ničnosti zajema le tisto blago ali storitve.

Člen 8

Odsotnost razlikovalnega značaja ali ugleda prejšnje blagovne znamke, ki prekludira ugotovitev ničnosti registrirane blagovne znamke

Zahteva za ugotovitev ničnosti na podlagi prejšnje blagovne znamke na datum zahteve za ugotovitev ničnosti ni uspešna, če ne bi bila uspešna na datum vložitve ali datum prednostne pravice poznejše blagovne znamke iz enega od naslednjih razlogov:

- (a) prejšnja blagovna znamka, ki se lahko ugotovi za nično v skladu s točko (b), (c) ali (d) člena 4(1), še ni pridobila razlikovalnega značaja iz člena 4(4);
- (b) zahteva za ugotovitev ničnosti temelji na točki (b) člena 5(1) in prejšnja blagovna znamka še ni pridobila zadostnega razlikovalnega značaja, s katerim bi utemeljili morebitno zmedo v smislu točke (b) člena 5(1);
- (c) zahteva za ugotovitev ničnosti temelji na točki (a) člena 5(3) in prejšnja blagovna znamka še ni pridobila ugleda v smislu točke (a) člena 5(3).

Člen 9

Prekluzija ugotovitve ničnosti kot posledica tihe privolitve

1. Če je v državi članici imetnik prejšnje blagovne znamke iz člena 5(2) ali točke (a) člena 5(3) v petih zaporednih letih tiho privolil v uporabo poznejše blagovne znamke, registrirane v navedeni državi članici, čeprav se je take uporabe zavedal, na podlagi prejšnje blagovne znamke ni več upravičen do vložitve zahteve za ugotovitev ničnosti poznejše blagovne znamke za blago ali storitve, za katere se uporablja poznejša blagovna znamka, razen če je bila prijava za registracijo poznejše blagovne znamke vložena v slabi veri.

2. Države članice lahko določijo, da se odstavek 1 tega člena uporablja za imetnika kakršne koli druge prejšnje pravice iz točke (a) ali (b) člena 5(4).

3. V primerih iz odstavkov 1 in 2 imetnik pozneje registrirane blagovne znamke ni upravičen do ugovora uporabi prejšnje pravice, čeprav se navedena pravica ne more več uveljavljati proti poznejši blagovni znamki.

ODDELEK 3

Podeljene pravice in omejitve

Člen 10

Pravice, podeljene z blagovno znamko

1. Registracija blagovne znamke podeljuje imetniku izključne pravice iz te znamke.
2. Brez poseganja v pravice imetnikov, ki so bile pridobljene pred datumom vložitve prijave ali datumom prednostne pravice registrirane blagovne znamke, ima imetnik te registrirane blagovne znamke pravico, da tretjim osebam, ki nimajo njegovega soglasja, prepreči, da bi v gospodarskem prometu v povezavi z blagom in storitvami uporabljale kakršen koli znak, če je:
 - (a) znak enak blagovni znamki in se uporablja za blago ali storitve, ki so enake tistim, za katere je registrirana blagovna znamka;
 - (b) znak enak ali podoben blagovni znamki in se uporablja v zvezi z blagom ali storitvami, ki so enake ali podobne tistim, za katere je registrirana blagovna znamka, če obstaja verjetnost zmede v javnosti; verjetnost zmede vključuje možnost povezovanja znaka in blagovne znamke;
 - (c) znak enak ali podoben blagovni znamki, ne glede na to, ali se uporablja v zvezi z blagom ali storitvami, ki so enake, podobne ali niso podobne tistim, za katere je registrirana blagovna znamka, če ima slednja v državi članici ugled in če bi uporaba takega znaka brez upravičenega razloga izkoristila razlikovalni značaj ali ugled blagovne znamke ali mu škodovala.
3. Na podlagi odstavka 2 je lahko prepovedano zlasti naslednje:
 - (a) opremljanje blaga ali njegove embalaže z znakom;
 - (b) ponujanje blaga, njegovo dajanje na trg ali skladiščenje v te namene pod tem znakom ali ponujanje ali opravljanje storitev pod tem znakom;
 - (c) uvoz ali izvoz blaga pod tem znakom;
 - (d) uporaba znaka kot trговskega imena ali imena podjetja ali kot dela trговskega imena ali imena podjetja;
 - (e) uporaba znaka na poslovni dokumentaciji in v oglaševanju;
 - (f) uporaba znaka v primerjalnem oglaševanju na način, ki je v nasprotju z Direktivo 2006/114/ES.
4. Brez poseganja v pravice, ki so jih imetniki pridobili pred datumom vložitve prijave ali datumom prednostne pravice registrirane blagovne znamke, ima imetnik te registrirane blagovne znamke tudi pravico, da tretjim osebam prepreči, da bi v gospodarskem prometu v državo članico, kjer je blagovna znamka registrirana, vnesle blago, ne da bi bilo to blago tam sproščeno v prosti promet, če tako blago, vključno z njegovo embalažo, prihaja iz tretjih držav in brez dovoljenja nosi blagovno znamko, ki je enaka blagovni znamki, registrirani za takšno blago, ali pa je v njenih bistvenih lastnostih ni mogoče razlikovati od navedene blagovne znamke.

Imetnik blagovne znamke izgubi pravico iz prvega pododstavka, če deklarant ali imetnik blaga med postopkom ugotavljanja morebitne kršitve registrirane blagovne znamke, sproženem v skladu z Uredbo (EU) št. 608/2013, predloži dokazila o tem, da imetnik registrirane blagovne znamke nima pravice prepovedati dajanja blaga na trg v državi, v katero je namenjeno.

5. Če v skladu s pravom države članice uporabe znaka pod pogoji iz točke (b) ali (c) odstavka 2 ni bilo mogoče prepovedati pred datumom, na katerega so v zadevni državi članici začeli veljati predpisi, potrebni za uskladitev z Direktivo 89/104/EGS, se pravice, podeljene z blagovno znamko, ne da uveljavljati za preprečitev nadaljnje uporabe znaka.

6. Odstavki 1, 2, 3 in 5 ne vplivajo na predpise v kateri koli državi članici v zvezi z varstvom zoper uporabo znaka, razen za razlikovanje blaga in storitev, če uporaba tega znaka neupravičeno izkorišča razlikovalni značaj ali ugled blagovne znamke ali jima škoduje.

Člen 11

Pravica do prepovedi pripravljanih dejavnosti v zvezi z uporabo embalaže ali drugih sredstev

Če obstaja nevarnost, da bi se lahko embalaža, nalepke, listki, varnostne oznake oziroma naprave ali oznake oziroma naprave za preverjanje pristnosti ali kakršna koli druga sredstva, na katerih je nameščena blagovna znamka, uporabili za blago ali storitve in bi takšna uporaba pomenila kršitev pravic imetnika blagovne znamke na podlagi člena 10(2) in (3), ima imetnik te blagovne znamke pravico prepovedati naslednje dejavnosti, če se izvajajo v gospodarskem prometu:

- (a) namestitve znaka, ki je enak ali podoben blagovni znamki, na embalaži, nalepkah, listkih, varnostnih oznakah oziroma napravah ali oznakah oziroma napravah za preverjanje pristnosti ali kakršnih koli drugih sredstvih, na katera je mogoče namestiti znamko;
- (b) ponujanje ali dajanje na trg ali skladiščenje v navedene namene oziroma uvoz ali izvoz embalaže, nalepk, listkov, varnostnih oznak oziroma naprav ali oznak oziroma naprav za preverjanje pristnosti ali kakršnih koli drugih sredstev, na katerih je nameščena znamka.

Člen 12

Reprodukcija blagovnih znamk v slovarjih

Če reprodukcija blagovne znamke v slovarju, enciklopediji ali podobnem referenčnem gradivu v tiskani ali elektronski obliki daje vtis, da gre za generično ime blaga ali storitev, za katere je blagovna znamka registrirana, založnik dela na zahtevo imetnika blagovne znamke zagotovi, da je reprodukcija blagovne znamke nemudoma in za dela v tiskani obliki najpozneje v naslednji izdaji opremljena z navedbo, da gre za registrirano blagovno znamko.

Člen 13

Prepoved uporabe blagovne znamke, registrirane v imenu posrednika ali zastopnika

1. Kadar je blagovna znamka brez imetnikovega soglasja registrirana v imenu posrednika ali zastopnika osebe, ki je imetnik navedene blagovne znamke, ima slednji pravico, da stori eno ali oboje od navedenega:

- (a) ugovarja temu, da blagovno znamko uporablja njegov posrednik ali zastopnik;
- (b) zahteva prenos registracije blagovne znamke v svojo korist.

2. Odstavek 1 se ne uporablja, če posrednik ali zastopnik upraviči svoje ravnanje.

Člen 14

Omejitev učinkov blagovne znamke

1. Blagovna znamka imetniku ne daje pravice, da bi v gospodarskem prometu tretji osebi prepovedal uporabo:

- (a) imena ali naslova tretje osebe, če je ta tretja oseba fizična oseba;
- (b) znakov ali označb, ki niso razlikovalni ali ki zadevajo vrsto, kakovost, količino, namen, vrednost, geografsko poreklo, čas proizvodnje blaga ali opravljanja storitve ali druge značilnosti blaga ali storitev;
- (c) blagovne znamke zaradi opredelitve ali navajanja blaga ali storitev kot lastnih imetniku te blagovne znamke, zlasti kadar je uporaba blagovne znamke potrebna zaradi označevanja namena proizvoda ali storitve, zlasti za dodatke ali nadomestne dele.

2. Odstavek 1 se uporablja le, če je uporaba s strani tretje osebe v skladu z dobrimi poslovnimi običaji v industrijskih ali trgovinskih zadevah.

3. Blagovna znamka imetniku ne daje pravice, da bi v gospodarskem prometu tretji osebi prepovedal uporabo prejšnje pravice, ki velja le na določenem območju, če je ta pravica priznana v zadevni državi članici in če se uporablja znotraj meja ozemlja, na katerem je priznana.

Člen 15

Izčrpanje pravic, podeljenih z blagovno znamko

1. Blagovna znamka imetniku ne daje pravice, da bi prepovedal njeno uporabo v zvezi z blagom, ki ga je imetnik dal na trg Unije pod navedeno blagovno znamko ali je bilo to storjeno z njegovim soglasjem.
2. Odstavek 1 se ne uporablja, če obstajajo upravičeni razlogi, da imetnik nasprotuje nadaljnjemu trženju blaga, še zlasti, če se stanje blaga spremeni ali poškoduje po tem, ko je bilo dano na trg.

Člen 16

Uporaba blagovnih znamk

1. Če v petletnem obdobju po datumu zaključka postopka registracije imetnik v državi članici ni začel resno in dejansko uporabljati blagovne znamke za blago ali storitve, za katere je bila registrirana, ali če je bila taka uporaba prekinjena za neprekinjeno petletno obdobje, za blagovno znamko veljajo omejitve in sankcije iz člena 17, člena 19(1), člena 44(1) in (2) ter člena 46(3) in (4), razen če obstajajo upravičeni razlogi za neuporabo.
2. Če država članica zagotovi postopek ugovora po registraciji, se petletno obdobje iz odstavka 1 šteje od datuma, ko blagovni znamki ni mogoče več ugovarjati ali, v primeru, da je bil vložen ugovor, od datuma, ko se je postopek ugovora z odločbo dokončno zaključil ali je bil ugovor umaknjen.
3. V zvezi z blagovnimi znamkami, registriranimi na podlagi mednarodnih sporazumov in z učinkom v državi članici, se petletno obdobje iz odstavka 1 šteje od datuma, ko se znamke ne da več ovreči ali ji ugovarjati. Če je vložen ugovor ali če je uradno zabeležen ugovor na podlagi absolutnih ali relativnih razlogov, se obdobje šteje od datuma, ko se je postopek ugovora z odločbo o absolutnih ali relativnih razlogih za zavrnitev dokončno zaključil ali je bil ugovor umaknjen.
4. Datum začetka petletnega obdobja iz odstavkov 1 in 2 se vpiše v register.
5. Uporaba v smislu odstavka 1 pomeni tudi naslednje:
 - (a) uporaba blagovne znamke v obliki, ki se glede na obliko, v kateri je bila registrirana, razlikuje v elementih, ki ne spreminjajo razlikovalnega značaja blagovne znamke, ne glede na to, ali je bila blagovna znamka v uporabljeni obliki registrirana tudi v imenu imetnika;
 - (b) namestitev blagovne znamke na blago ali njegovo embalažo z blagovno znamko v državi članici izključno za potrebe izvoza.
6. Uporaba blagovne znamke s soglasjem imetnika se šteje kot uporaba s strani imetnika.

Člen 17

Neuporaba kot način obrambe v postopku za ugotavljanje kršitev

Imetnik blagovne znamke ima pravico prepovedati uporabo znaka, vendar samo v takšnem obsegu, da pravice imetnika v postopku za ugotavljanje kršitev ne morejo biti razveljavljene v skladu s členom 19. Na zahtevo toženca imetnik blagovne znamke priskrbi dokaze o tem, da se je v petletnem obdobju pred datumom vložitve tožbe blagovna znamka v skladu s členom 16 resno in dejansko uporabljala za blago ali storitve, za katere je registrirana in ki so navedeni kot razlog za tožbo, ali pa da obstajajo upravičeni razlogi za neuporabo, pod pogojem, da je bil postopek registracije blagovne znamke na datum vložitve tožbe zaključen že vsaj pet let.

Člen 18

Pravica imetnika pozneje registrirane blagovne znamke do posredovanja kot način obrambe v postopku za ugotavljanje kršitev

1. V postopku za ugotavljanje kršitev imetnik blagovne znamke nima pravice, da bi prepovedal uporabo pozneje registrirane blagovne znamke, če se navedena poznejša blagovna znamka ne bi ugotovila za nično v skladu s členom 8, členom 9(1) ali (2) ali členom 46(3).

2. V postopku za ugotavljanje kršitev imetnik blagovne znamke nima pravice, da bi prepovedal uporabo pozneje registrirane blagovne znamke EU, če se navedena poznejša blagovna znamka ne bi ugotovila za nično v skladu s členom 53(1), (3) ali (4), členom 54(1) ali (2) ali členom 57(2) Uredbe (ES) št. 207/2009.

3. Kadar imetnik blagovne znamke nima pravice, da bi prepovedal uporabo pozneje registrirane blagovne znamke v skladu z odstavkom 1 ali 2, imetnik navedene pozneje registrirane blagovne znamke nima pravice, da bi v postopku za ugotavljanje kršitev prepovedal uporabo prejšnje blagovne znamke, ne glede na to, da se navedene prejšnje pravice morda ne more več uveljavljati zoper poznejšo blagovno znamko.

ODDELEK 4

Razveljavitev pravic iz blagovne znamke

Člen 19

Odsotnost resne in dejanske uporabe kot razlog za razveljavitev

1. Blagovna znamka se lahko razveljavi, če se v neprekinjenem petletnem obdobju ni resno in dejansko uporabljala v državi članici v zvezi z blagom ali storitvami, za katere je registrirana, in za neuporabo ne obstajajo upravičeni razlogi.
2. Nihče ne more zahtevati, naj se imetnikove pravice na blagovni znamki razveljavijo, če je v obdobju med iztekom petletnega obdobja in vložitevjo zahteve za razveljavitev prišlo do začetka ali nadaljevanja resne in dejanske uporabe blagovne znamke.
3. Začetek ali nadaljevanje uporabe v trimesečnem obdobju pred vložitevjo zahteve za razveljavitev, do katerega ni prišlo prej kot ob izteku neprekinjenega petletnega obdobja neuporabe, se ne upošteva, če do priprav na začetek ali nadaljevanje pride šele po tem, ko imetnik ugotovi, da lahko pride do vložitve zahteve za razveljavitev.

Člen 20

Razveljavitev, ker je blagovna znamka postala generična ali zavajajoča oznaka

Blagovna znamka se razveljavi, če po datumu registracije:

- (a) zaradi dejanj ali opustitve imetnika v gospodarskem prometu postane splošno ime proizvoda ali storitve, za katero je registrirana;
- (b) zaradi uporabe s strani imetnika blagovne znamke ali s soglasjem imetnika glede blaga ali storitev, za katere je registrirana, lahko zavaja javnost, zlasti glede narave, kakovosti ali geografskega porekla tega blaga ali storitev.

Člen 21

Razveljavitev v zvezi z nekaterim blagom ali storitvami

Če razlogi za razveljavitev blagovne znamke obstajajo le za nekatero blago ali storitve, za katere je navedena blagovna znamka registrirana, razveljavitev obsega le tisto blago ali storitve.

ODDELEK 5

Blagovne znamke kot predmet premoženja

Člen 22

Prenos registriranih blagovnih znamk

1. Blagovna znamka se lahko prenese ločeno od vsakega prenosa podjetja, in sicer za nekatero blago ali storitve oziroma vse blago ali storitve, za katere je registrirana.

2. Prenos celotnega podjetja vključuje prenos blagovne znamke, razen če obstaja soglasje o nasprotnem ali če okoliščine jasno kažejo drugače. Ta določba se uporablja za pogodbeno obveznost prenosa podjetja.
3. Države članice morajo imeti vzpostavljene postopke za vpis prenosov v svoje registre.

Člen 23

Stvarne pravice

1. Blagovna znamka se lahko neodvisno od podjetja da v zavarovanje ali pa je predmet stvarnih pravic.
2. Države članice morajo imeti vzpostavljene postopke za vpis stvarnih pravic v svoje registre.

Člen 24

Izvršba

1. Blagovna znamka je lahko predmet izvršbe.
2. Države članice morajo imeti vzpostavljene postopke za vpis izvršbe v svoje registre.

Člen 25

Licence

1. Blagovna znamka je lahko predmet licence za nekatero ali vse blago oziroma nekatero ali vse storitve, za katere je registrirana, in za celotno ozemlje ali del ozemlja zadevne države članice. Licenca je lahko izključna ali neizključna.
2. Imetnik blagovne znamke lahko uveljavlja pravice iz blagovne znamke proti pridobitelju licence, ki ravna v nasprotju s katero koli določbo v licenčni pogodbi v zvezi:
 - (a) z njenim trajanjem;
 - (b) z obliko, zajeto v registraciji, v kateri se lahko uporablja blagovna znamka;
 - (c) z obsegom blaga ali storitev, za katere je podeljena licenca;
 - (d) z ozemljem, na katerem se blagovna znamka lahko uporabi, ali
 - (e) s kakovostjo blaga oziroma storitev, ki ga izdeluje oziroma jih opravlja pridobitelj licence.
3. Brez poseganja v določbe licenčne pogodbe lahko pridobitelj licence sproži postopek za ugotavljanje kršitev blagovne znamke le, če njen imetnik s tem soglaša. Vendar lahko imetnik izključne licence sproži tak postopek, če imetnik blagovne znamke po uradnem obvestilu sam ne začne postopka za ugotavljanje kršitev v ustreznem obdobju.
4. Pridobitelj licence ima pravico vstopiti v postopek za ugotavljanje kršitev, ki ga sproži imetnik blagovne znamke, da pridobi nadomestilo za škodo, ki jo je utrpel.
5. Države članice morajo imeti vzpostavljene postopke za vpis licenc v svoje registre.

Člen 26

Prijava blagovne znamke kot predmeta premoženja

Členi 22 do 25 se uporabljajo za prijave blagovnih znamk.

ODDELEK 6

Garancijske ali certifikacijske znamke in kolektivne znamke

Člen 27

Opredelitev pojmov

V tej direktivi se uporabljata naslednji opredelitvi pojmov:

- (a) „garancijska ali certifikacijska znamka“ pomeni blagovno znamko, ki je opisana kot taka ob vložitvi prijave znamke in je z njo mogoče razlikovati blago ali storitve, ki jih je imetnik blagovne znamke certificiral v zvezi z materialom, načinom izdelave blaga ali opravljanja storitev, kakovostjo, zanesljivostjo ali drugimi lastnostmi, od blaga in storitev, ki niso certificirane;
- (b) „kolektivna znamka“ pomeni blagovno znamko, ki je opisana kot taka ob vložitvi prijave in je z njo mogoče razlikovati blago ali storitve članov združenja, ki je imetnik znamke, od blaga ali storitev drugih podjetij.

Člen 28

Garancijske ali certifikacijske znamke

1. Države članice lahko zagotovijo registracijo garancijskih ali certifikacijskih znamk.
2. Garancijske ali certifikacijske znamke lahko prijavi vsaka fizična ali pravna oseba, tudi institucije, organi in telesa, ki jih ureja javno pravo, če takšna oseba ne opravlja dejavnosti, ki vključujejo zagotavljanje iste vrste blaga ali storitev, kot so certificirane.

Države članice lahko določijo, da se garancijska ali certifikacijska znamka ne registrira, razen če je prijavitelj pristojen za certificiranje blaga ali storitev, za katere naj bi se blagovna znamka registrirala.

3. Države članice lahko določijo, da se garancijske ali certifikacijske znamke ne registrirajo oziroma se razveljavijo ali ugotovijo za nične iz razlogov, ki ne vključujejo tistih iz členov 4, 19 in 20, če tako zahteva funkcija teh znamk.
4. Z odstopanjem od točke (c) člena 4(1) lahko države članice določijo, da so znaki ali označbe, ki se v gospodarskem prometu lahko uporabljajo za označevanje geografskega porekla blaga ali storitev, lahko garancijske ali certifikacijske znamke. Takšna garancijska ali certifikacijska znamka imetniku ne daje pravice, da bi tretji osebi v gospodarskem prometu prepovedal uporabo takšnih znakov ali označb, pod pogojem, da jih tretja oseba uporablja v skladu z dobrimi poslovnimi običaji v industrijskih ali trgovinskih zadevah. Takšna znamka se zlasti ne sme uveljavljati proti tretji osebi, ki je upravičena do uporabe geografskega imena.
5. Zahteve, določene v členu 16, so izpolnjene, kadar katera koli oseba, pooblaščenca za uporabo garancijske ali certifikacijske znamke, to resno in dejansko uporablja v skladu s členom 16.

Člen 29

Kolektivne znamke

1. Države članice zagotovijo registracijo kolektivnih znamk.
2. Združenja izdelovalcev, proizvajalcev, ponudnikov storitev ali trgovcev, ki so po pravu, ki ureja njihovo delovanje, sposobna postati nosilec pravic in obveznosti, sklepati pogodbe ali izvajati druga pravna dejanja ter tožiti in biti tožena, pa tudi pravne osebe, ki jih ureja javno pravo, lahko vložijo prijavo kolektivne znamke.
3. Države članice lahko z odstopanjem od točke (c) člena 4(1) določijo, da so znaki ali označbe, ki se v gospodarskem prometu lahko uporabljajo za označevanje geografskega porekla blaga ali storitev, lahko kolektivne znamke. Takšna kolektivna znamka imetniku ne daje pravice, da bi tretji osebi v gospodarskem prometu prepovedal uporabo takšnih znakov ali označb, če jih ta tretja oseba uporablja v skladu z dobrimi poslovnimi običaji v industrijskih ali trgovinskih zadevah. Takšna pravica se zlasti ne sme uveljavljati proti tretji osebi, ki je upravičena do uporabe geografskega imena.

Člen 30

Pravilnik o uporabi kolektivnih znamk

1. Prijavitelj kolektivne znamke uradu predloži pravilnik o njeni uporabi.
2. Pravilnik o uporabi določa vsaj osebe, pooblaščenice za uporabo znamke, pogoje za pridobitev članstva v združenju in pogoje za uporabo znamke, vključno s sankcijami. Pravilnik o uporabi znamke iz člena 29(3) vsaki osebi, katere blago ali storitve izvirajo z zadevnega geografskega območja, omogoča, da postane član združenja, ki je imetnik znamke, če navedena oseba izpolnjuje vse druge pogoje iz pravilnika.

Člen 31

Zavrnitev prijave

1. Poleg razlogov za zavrnitev prijave blagovne znamke iz člena 4, kadar je primerno, z izjemo točke (c) člena 4(1) v zvezi z znaki ali označbami, ki se v gospodarskem prometu lahko uporabljajo za označevanje geografskega porekla blaga ali storitev, ter člena 5, in brez poseganja v pravico urada, da ne preveri relativnih razlogov po uradni dolžnosti, se prijava kolektivne znamke zavrne, če niso izpolnjene določbe iz točke (b) člena 27, člena 29 ali člena 30 ali če je pravilnik o uporabi znamke te kolektivne znamke v nasprotju z javnim redom ali sprejetimi moralnimi načeli.
2. Prijava kolektivne blagovne znamke se zavrne tudi, če lahko zavaja javnost glede značaja ali pomena znamke, zlasti če je verjetno, da jo bodo razumeli drugače kot kolektivno znamko.
3. Prijava se ne zavrne, če prijavitelj s spremembo pravilnika o uporabi kolektivne znamke izpolni zahteve iz odstavkov 1 in 2.

Člen 32

Uporaba kolektivnih znamk

Zahteve iz člena 16 so izpolnjene, kadar katera koli oseba, pooblaščenica za uporabo kolektivne znamke, to resno in dejansko uporablja v skladu z navedenim členom.

Člen 33

Spremembe pravilnika o uporabi kolektivnih znamk

1. Imetnik kolektivne znamke uradu predloži vsakršne spremembe pravilnika o uporabi.
2. Sprememba pravilnika o uporabi se vpiše v register, razen če spremenjeni pravilnik ne izpolnjuje zahtev iz člena 30 ali če vsebuje enega od razlogov za zavrnitev iz člena 31.
3. Za namene te direktive začnejo spremembe pravilnika o uporabi učinkovati šele od datuma začetka vnosa teh sprememb v register.

Člen 34

Osebe, upravičene do vložitve tožbe zaradi kršitve pravic

1. Člen 25(3) in (4) se uporablja za vsako osebo, ki je pooblaščenica za uporabo kolektivne znamke.
2. Imetnik blagovne znamke ima pravico, da v imenu oseb, ki so pooblaščenice za uporabo znamke, zahteva nadomestilo, kadar so navedene osebe utrpeli škodo zaradi nepooblaščenice uporabe znamke.

*Člen 35***Dodatni razlogi za razveljavitev**

Poleg razlogov za razveljavitev iz členov 19 in 20 se pravice imetnika kolektivne znamke razveljavijo iz naslednjih razlogov:

- (a) imetnik ne izvede razumnih ukrepov, da bi preprečil uporabo znamke na način, ki ni združljiv s pogoji uporabe iz pravilnika o uporabi, vključno z vsakršno spremembo pravilnika, vpisano v register;
- (b) zaradi načina, na katerega so pooblaščenice osebe uporabljale znamko, je ta lahko povzročila zavajanje javnosti, kot je navedeno v členu 31(2);
- (c) sprememba pravilnika o uporabi znamke je navedena v registru v nasprotju s členom 33(2), razen če imetnik znamke z nadaljnjo spremembo pravilnika o uporabi izpolni zahteve iz navedenega člena.

*Člen 36***Dodatni razlogi za ničnost**

Poleg razlogov za ničnost iz člena 4, kadar je primerno, z izjemo točke (c) člena 4(1) v zvezi z znaki ali označbami, ki se v gospodarskem prometu lahko uporabljajo za označevanje geografskega porekla blaga ali storitev, in člena 5, se kolektivna znamka, ki je registrirana v nasprotju s členom 31, ugotovi za nično, razen če imetnik znamke s spremembo pravilnika o uporabi izpolni zahteve iz člena 31.

POGLAVJE 3

POSTOPKI

ODDELEK 1

Prijava in registracija*Člen 37***Zahteve v zvezi s prijavo**

1. Prijava za registracijo blagovne znamke vsebuje vsaj vse naslednje:
 - (a) zahtevo za registracijo;
 - (b) informacije o identiteti prijavitelja;
 - (c) seznam blaga ali storitev, za katere se zahteva registracija;
 - (d) prikaz blagovne znamke, ki izpolnjuje pogoje iz točke (b) člena 3.
2. Za prijavo blagovne znamke se plača pristojbina, ki jo določi zadevna država članica.

*Člen 38***Datum vložitve prijave**

1. Datum vložitve prijave blagovne znamke je datum, na katerega prijavitelj uradu predloži dokumente, ki vsebujejo informacije iz člena 37(1).
2. Države članice lahko poleg tega določijo, da je dodelitev datuma vložitve prijave odvisna od plačila pristojbine iz člena 37(2).

Člen 39

Določitev in razvrstitev blaga in storitev

1. Blago in storitve, za katere se vloži prijava za registracijo blagovne znamke, se razvrstijo v skladu s sistemom klasifikacije, uvedenim z Nicejskim aranžmajem o mednarodni klasifikaciji proizvodov in storitev zaradi registracije znamk z dne 15. junija 1957 (v nadaljnjem besedilu: Nicejska klasifikacija).
2. Blago in storitve, za katere se zahteva varstvo, prijavitelj dovolj jasno in natančno opredeli, s čimer pristojnim organom in gospodarskim subjektom omogoči, da lahko samo na tej podlagi določijo obseg zahtevanega varstva.
3. Za namene odstavka 2 se lahko uporabljajo splošne oznake, vključene v naslove razredov Nicejske klasifikacije, ali drugi splošni izrazi, če so v skladu z zahtevanimi standardi jasnosti in natančnosti, določenimi v tem členu.
4. Urad zavrne prijavo zaradi oznak ali izrazov, ki so nejasni ali nenatančni, če prijavitelj teh oznak ali izrazov ne zamenja z ustrežnejšo ubeseditvijo v roku, ki ga v ta namen določi urad.
5. Šteje se, da uporaba splošnih izrazov, vključno s splošnimi označbami v naslovih razredov Nicejske klasifikacije, vključuje vse blago ali storitve, ki so jasno zajete z dobesednim pomenom označbe ali izraza. Prav tako se šteje, da uporaba takih izrazov ali označb ne zajema zahtevka za blago ali storitve, ki se jih ne da tako razumeti.
6. Kadar prijavitelj zahteva registracijo za več kot en razred, blago in storitve razvrsti glede na razrede Nicejske klasifikacije, pri čemer pred vsako skupino stoji številka razreda, v katerega spada ta skupina blaga ali storitev, različne skupine pa so navedene v vrstnem redu razredov.
7. Za blago in storitve, ki so razvrščeni v isti razred po Nicejski klasifikaciji, ne velja domneva, da so si podobni. Za blago in storitve, ki so razvrščeni v različne razrede po Nicejski klasifikaciji, ne velja domneva, da si niso podobni.

Člen 40

Pripombe tretjih oseb

1. Države članice lahko določijo, da lahko pred registracijo blagovne znamke vsaka fizična ali pravna oseba ter vsaka skupina ali organ, ki predstavlja izdelovalce, proizvajalce, ponudnike storitev, trgovce ali potrošnike, uradu predloži pisne pripombe, v katerih razloži, na podlagi katerih razlogov se blagovna znamka ne bi smela registrirati po uradni dolžnosti.

Osebe in skupine ali organi iz prvega pododstavka niso stranke v postopku pred uradom.

2. Poleg razlogov iz odstavka 1 tega člena lahko vsaka fizična ali pravna oseba ter vsaka skupina ali organ, ki predstavlja izdelovalce, proizvajalce, ponudnike storitev, trgovce ali potrošnike, uradu predloži pisne pripombe, ki temeljijo na posebnih razlogih, zaradi katerih bi bilo treba prijavo kolektivne znamke zavrniti v skladu s členom 31(1) in (2). Te določbe se lahko razširijo tudi na certifikacijske in garancijske znamke, če so te predmet urejanja v državah članicah.

Člen 41

Razdelitev prijav in registracij

Prijavitelj ali imetnik lahko prijavo ali registracijo nacionalne blagovne znamke razdeli na dve ali več ločenih prijav ali registracij, tako da uradu pošlje izjavo in pri vsaki razdeljeni prijavi ali registraciji navede tisto blago ali storitve, ki jih zajema prvotna prijava oziroma registracija, na katere se bodo nanašale razdeljene prijave ali registracije.

Člen 42

Pristojbine za razrede

Države članice lahko določijo, da se za prijavo in podaljšanje blagovne znamke zaračuna dodatna pristojbina za vsak razred blaga in storitev, ki presega prvi razred.

ODDELEK 2

Postopki za ugovor, razveljavitev in ugotovitev ničnosti

Člen 43

Postopek ugovora

1. Države članice v svojih uradih zagotovijo učinkovit in hiter upravni postopek za ugovarjanje registraciji prijave blagovne znamke na podlagi razlogov iz člena 5.
2. Upravni postopek iz odstavka 1 tega člena zagotavlja vsaj, da imata imetnik prejšnje blagovne znamke iz člena 5(2) in točke (a) člena 5(3) ter oseba, ki je v skladu z zadevnim pravom pooblaščen za uveljavljanje pravic, ki izhajajo iz zaščitene označbe porekla ali zaščitene geografske označbe iz točke (c) člena 5(3), pravico vložiti ugovor. Ugovor se lahko vloži na podlagi ene ali več prejšnjih pravic, če je njihov imetnik isti, in na podlagi dela ali vsega blaga ali storitev, za katere je prejšnja pravica varovana ali prijavljena, in se lahko nanaša na del blaga ali storitev ali vse blago ali storitve, za katere se prijavi sporna znamka.
3. Stranka, ki je vložila ugovor, in prijavitelj imata na njuno skupno zahtevo v postopku ugovora na voljo najmanj dva meseca, da lahko preučita možnost morebitne poravnave.

Člen 44

Neuporaba kot način obrambe v postopkih ugovora

1. V postopku ugovora v skladu s členom 43 imetnik prejšnje blagovne znamke, ki je vložil ugovor, na zahtevo prijavitelja predloži dokaz, da se je prejšnja blagovna znamka v skladu s členom 16 resno in dejansko začela uporabljati v petletnem obdobju pred datumom vložitve ali datumom prednostne pravice poznejše blagovne znamke ali da so obstajali upravičeni razlogi za neuporabo, če je petletno obdobje, v katerem bi se prejšnja blagovna znamka morala resno in dejansko začeti uporabljati, kakor je določeno v členu 16, na datum vložitve ali datum prednostne pravice poznejše blagovne znamke že poteklo. Če takšnega dokaza ni, se ugovor zavrne.
2. Če se je prejšnja blagovna znamka uporabljala le za del blaga ali storitev, za katere je registrirana, se za namene preverjanja ugovora iz odstavka 1 šteje, da je registrirana le za ta del blaga ali storitev.
3. Odstavka 1 in 2 tega člena se uporabljata tudi, kadar je prejšnja blagovna znamka blagovna znamka EU. V takem primeru se resno in dejansko uporabo blagovne znamke EU ugotavlja v skladu s členom 15 Uredbe (ES) št. 207/2009.

Člen 45

Postopek za razveljavitev ali ugotovitev ničnosti

1. Brez poseganja v pravico strank do pritožbe na sodišče, države članice pred svojimi uradi zagotovijo učinkovit in hiter upravni postopek za razveljavitev ali ugotovitev ničnosti blagovne znamke.

2. Upravni postopek za razveljavitev določa, da se blagovna znamka razveljavi na podlagi razlogov iz členov 19 in 20.
3. Upravni postopek za ugotovitev ničnosti določa, da se blagovna znamka ugotovi za nično vsaj na podlagi naslednjih razlogov:
 - (a) blagovna znamka ne bi smela biti registrirana, ker ni skladna z zahtevami iz člena 4;
 - (b) blagovna znamka ne bi smela biti registrirana, ker obstaja prejšnja pravica v smislu člena 5(1) do (3).
4. Upravni postopek določi, da imajo pravico vložiti zahtevo za razveljavitev ali ugotovitev ničnosti vsaj naslednje osebe:
 - (a) v primeru odstavka 2 in točke (a) odstavka 3 vsaka fizična ali pravna oseba ter vsaka skupina ali organ, ki je ustanovljen za predstavljanje interesov izdelovalcev, proizvajalcev, ponudnikov storitev, trgovcev ali potrošnikov, ki je sposoben, da v lastnem imenu toži in da je tožen v skladu s pravom, ki to ureja;
 - (b) v primeru točke (b) odstavka 3 tega člena imetnik prejšnje blagovne znamke iz člena 5(2) in točke (a) člena 5(3) ter oseba, ki je v skladu z zadevnim pravom pooblaščen za uveljavljanje pravic, ki izhajajo iz zaščitene označbe porekla ali zaščitene geografske označbe iz točke (c) člena 5(3).
5. Zahteva za razveljavitev ali ugotovitev ničnosti se lahko nanaša na del blaga ali storitev ali vse blago ali storitve, za katere je sporna znamka registrirana.
6. Zahteva za ugotovitev ničnosti se lahko vloži na podlagi ene ali več prejšnjih pravic, če je njihov imetnik isti.

Člen 46

Neuporaba kot način obrambe v postopku za ugotovitev ničnosti

1. V postopku za ugotovitev ničnosti na podlagi registrirane blagovne znamke z zgodnejšim datumom prijave ali datumom prednostne pravice imetnik prejšnje blagovne znamke na zahtevo imetnika poznejše blagovne znamke predloži dokaz, da se je v petletnem obdobju pred datumom zahteve za ugotovitev ničnosti prejšnja blagovna znamka resno in dejansko uporabljala v skladu s členom 16, in sicer za blago ali storitve, za katere je registrirana in ki so navedeni kot razlog za zahtevo, ali pa da obstajajo upravičeni razlogi za neuporabo, če je bila prejšnja blagovna znamka na datum zahteve za ugotovitev ničnosti registrirana vsaj pet let.
2. Imetnik prejšnje blagovne znamke poleg dokaza iz odstavka 1 tega člena predloži dokaze, da se je blagovna znamka resno in dejansko začela uporabljati v petletnem obdobju pred datumom vložitve ali datumom prednostne pravice poznejše blagovne znamke, ali da so obstajali upravičeni razlogi za neuporabo, če je petletno obdobje, v katerem bi se prejšnja blagovna znamka morala resno in dejansko začeti uporabljati, kakor je določeno v členu 16, na datum vložitve ali datum prednostne pravice poznejše blagovne znamke že poteklo.
3. Če dokazov iz odstavkov 1 in 2 ni, se na podlagi prejšnje blagovne znamke zahteva za ugotovitev ničnosti zavrne.
4. Če se je prejšnja blagovna znamka uporabljala v skladu s členom 16 le za del blaga ali storitev, za katere je registrirana, se za namene preverjanja zahteve za ugotovitev ničnosti šteje, da je registrirana le za ta del blaga ali storitev.
5. Odstavki 1 do 4 tega člena se uporabljajo tudi, kadar je prejšnja blagovna znamka blagovna znamka EU. V takem primeru je treba resno in dejansko uporabo blagovne znamke EU ugotavljati v skladu s členom 15 Uredbe (ES) št. 207/2009.

Člen 47

Posledice razveljavitve in ničnosti

1. Če so pravice imetnika razveljavljene, se šteje, da je registrirana blagovna znamka prenehala imeti učinke, navedene v tej direktivi, od datuma zahteve za razveljavev. V odločbi o zahtevi za razveljavev se na zahtevo ene od strank lahko določi zgodnejši datum, na katerega je nastopil eden izmed razlogov za razveljavev.
2. Če se blagovna znamka ugotovi za nično, se šteje, da registrirana blagovna znamka že od začetka ni imela učinkov, navedenih v tej direktivi.

ODDELEK 3

Trajanje in podaljšanje registracije

Člen 48

Trajanje registracije

1. Blagovne znamke se registrirajo za desetletno obdobje od datuma vložitve prijave.
2. Registracija se lahko v skladu s členom 49 podaljša za nadaljnja desetletna obdobja.

Člen 49

Podaljšanje registracije

1. Registracija blagovne znamke se podaljša na zahtevo imetnika blagovne znamke ali katere koli osebe, ki je po zakonu ali po pogodbi pooblaščen za to, pod pogojem, da so bile plačane pristojbine. Države članice lahko določijo, da se potrdilo o plačilu pristojbin za podaljšanje šteje za tako zahtevo.
2. Urad imetnika blagovne znamke obvesti o izteku registracije vsaj šest mesecev pred navedenim iztekom. Urad ne odgovarja, če tako obvestilo ni bilo dano.
3. Predložitev zahteve za podaljšanje in plačilo pristojbin za podaljšanje se opravi v obdobju vsaj šest mesecev neposredno pred iztekom registracije. V nasprotnem primeru se zahteva lahko predloži v nadaljnjem šestmesečnem obdobju neposredno po izteku registracije ali njenem naknadnem podaljšanju. Pristojbina za podaljšanje in dodatna pristojbina se plačata v tem nadaljnjem obdobju.
4. Kadar se zahteva predloži ali so pristojbine plačane le za nekatero blago ali storitve, za katere je blagovna znamka registrirana, se registracija podaljša le za navedeno blago ali storitve.
5. Podaljšanje začne učinkovati od dneva, ki sledi datumu, na katerega se izteče obstoječa registracija. Podaljšanje se vpiše v register.

ODDELEK 4

Komunikacija z uradom

Člen 50

Komunikacija z uradom

Stranke v postopku ali njihovi zastopniki, kadar so ti imenovani, navedejo uradni naslov za vso uradno komunikacijo z uradom. Države članice imajo pravico zahtevati, da se tak uradni naslov nahaja v Evropskem gospodarskem prostoru.

POGLAVJE 4

UPRAVNO SODELOVANJE

Člen 51

Sodelovanje na področju registracije in upravljanja blagovnih znamk

Uradi imajo možnost, da učinkovito sodelujejo med seboj in z Uradom Evropske unije za intelektualno lastnino, da se spodbudi približevanje praks in orodij v zvezi s preverjanjem in registracijo blagovnih znamk.

Člen 52

Sodelovanje na drugih področjih

Uradi imajo možnost, da učinkovito sodelujejo med seboj in z Uradom Evropske unije za intelektualno lastnino na vseh področjih svojega delovanja, ki zadevajo varstvo blagovnih znamk v Uniji, poleg tistih iz člena 51.

POGLAVJE 5

KONČNE DOLOČBE

Člen 53

Varstvo podatkov

Za obdelavo vseh osebnih podatkov, ki se v državah članicah opravlja v okviru te direktive, se uporabljajo nacionalni zakoni, s katerimi se izvaja Direktiva 95/46/ES.

Člen 54

Prenos

1. Države članice sprejmejo zakone in druge predpise, potrebne za uskladitev s členi 3 do 6, členi 8 do 14, členi 16, 17 in 18, členi 22 do 39, členom 41, členi 43 do 50, do 14. januarja 2019. Države članice sprejmejo zakone in druge predpise, potrebne za uskladitev s členom 45, do 14. januarja 2023. Besedilo teh predpisov takoj sporočijo Komisiji.

Države članice se v sprejetih predpisih sklicujejo na to direktivo ali pa sklic nanjo navedejo ob njihovi uradni objavi. Vključijo tudi izjavo, da se v obstoječih zakonih in drugih predpisih sklici na direktivo, razveljavljeno s to direktivo, razlagajo kot sklici na to direktivo. Način sklicevanja in obliko izjave določijo države članice.

2. Države članice Komisiji sporočijo besedilo temeljnih predpisov nacionalnega prava, ki jih sprejmejo na področju, ki ga ureja ta direktiva.

Člen 55

Razveljavitev

Direktiva 2008/95/ES se razveljavi z učinkom od 15. januarja 2019, brez poseganja v obveznosti držav članic glede roka za prenos Direktive 89/104/EGS v nacionalno pravo, ki je določen v delu B Priloge I k Direktivi 2008/95/ES.

Sklici na razveljavljeno direktivo se upoštevajo kot sklici na to direktivo in se razlagajo v skladu s korelacijsko tabelo v Prilogi.

*Člen 56***Začetek veljavnosti**

Ta direktiva začne veljati dvajseti dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

Členi 1, 7, 15, 19, 20, 21 in 54 do 57 se uporabljajo od 15. januarja 2019.

*Člen 57***Naslovniki**

Ta direktiva je naslovljena na države članice.

V Strasbourgu, 16. decembra 2015

Za Evropski parlament
Predsednik
M. SCHULZ

Za Svet
Predsednik
N. SCHMIT

PRILOGA

Korelacijska tabela

Direktiva 2008/95/ES	Ta direktiva
Člen 1	Člen 1
—	Člen 2
Člen 2	Člen 3
Člen 3(1)(a) do (h)	Člen 4(1)(a) do (h)
—	Člen 4(1)(i) do (l)
Člen 3(2)(a) do (c)	Člen 4(3)(a) do (c)
Člen 3(2)(d)	Člen 4(2)
Člen 3(3), prvi stavek	Člen 4(4), prvi stavek
—	Člen 4(4), drugi stavek
Člen 3(3), drugi stavek	Člen 4(5)
Člen 3(4)	—
Člen 4(1) in (2)	Člen 5(1) in (2)
Člen 4(3) in (4)(a)	Člen 5(3)(a)
—	Člen 5(3)(b)
—	Člen 5(3)(c)
Člen 4(4)(b) in (c)	Člen 5(4)(a) in (b)
Člen 4(4)(d) do (f)	—
Člen 4(4)(g)	Člen 5(4)(c)
Člen 4(5) in (6)	Člen 5(5) in (6)
—	Člen 8
Člen 5(1), prvi uvodni stavek	Člen 10(1)
Člen 5(1), drugi stavek, uvodni del	Člen 10(2), uvodni del stavka
Člen 5(1)(a) in (b)	Člen 10(2)(a) in (b)
Člen 5(2)	Člen 10(2)(c)
Člen 5(3)(a) do (c)	Člen 10(3)(a) do (c)
—	Člen 10(3)(d)
Člen 5(3)(d)	Člen 10(3)(e)
—	Člen 10(3)(f)
—	Člen 10(4)
Člen 5(4) in (5)	Člen 10(5) in (6)
—	Člen 11
—	Člen 12
—	Člen 13

Direktiva 2008/95/ES	Ta direktiva
Člen 6(1)(a) do (c)	Člen 14(1)(a) do (c) in (2)
Člen 6(2)	Člen 14(3)
Člen 7	Člen 15
Člen 8(1) in (2)	Člen 25(1) in (2)
—	Člen 25(3) do (5)
Člen 9	Člen 9
Člen 10(1), prvi pododstavek	Člen 16(1)
—	Člen 16(2) do (4)
Člen 10(1), drugi pododstavek	Člen 16(5)
Člen 10(2)	Člen 16(6)
Člen 10(3)	—
Člen 11(1)	Člen 46(1) do (3)
Člen 11(2)	Člen 44(1)
Člen 11(3)	Člen 17
Člen 11(4)	Člen 17, člen 44(2) in člen 46(4)
—	Člen 18
Člen 12(1), prvi pododstavek	Člen 19(1)
Člen 12(1), drugi pododstavek	Člen 19(2)
Člen 12(1), tretji pododstavek	Člen 19(3)
Člen 12(2)	Člen 20
Člen 13	Člen 7 in člen 21
Člen 14	Člen 6
—	Členi 22 do 24
—	Člen 26
—	Člen 27
Člen 15(1)	Člen 28(1) in (3)
Člen 15(2)	Člen 28(4)
—	Člen 28(2) in (5)
—	Členi 29 do 54(1)
Člen 16	Člen 54(2)
Člen 17	Člen 55
Člen 18	Člen 56
Člen 19	Člen 57